

Οδοιπορικό σε μια Ελλάδα λιγότερο γνωστή

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός](#)

Εκεί που η ομορφιά της φύσης είναι άγρια, οι άνθρωποι σε φιλεύουν καλοσύνη και γλυκά του κουταλιού και ο αέρας μυρίζει μυρωδιές πρωτόγνωρες.

Στα βόρεια της Ελλάδας, από την Καβάλα μέχρι τα σύνορα της χώρας, απλώνεται ένας κόσμος αλλιώτικος. Λιγότερο εκκωφαντικός και περισσότερο ανθρώπινος. Εκεί, η ομορφιά της φύσης είναι άγρια, οι άνθρωποι σε φιλεύουν καλοσύνη και γλυκά του κουταλιού και ο αέρας μυρίζει μυρωδιές πρωτόγνωρες. Ο Μαχμούντ Νταρούις, αυτός ο σπουδαίος Παλαιστίνιος ποιητής, έγραφε ότι οι πόλεις είναι οι μυρωδιές τους και ότι κάθε πόλη που δεν είναι γνωστή για τη μυρωδιά της, δεν είναι άξια μνείας. Έχουν περάσει αρκετά χρόνια από εκείνη την πρώτη ανάγνωση, αλλά έκτοτε, σε κάθε πόλη που επισκέπτομαι, οσφραίνομαι βαθιά τη μυρωδιά της – σαν μια προσωπική τελετουργία μνήμης. Η Κομοτηνή, για παράδειγμα, μύριζε – σχεδόν, τον νιώθω ακόμα στα ρουθούνια μου- φρεσκοαλεσμένο καφέ και σουτζούκ

λουκούμ. Η Ξάνθη είχε τη μυρωδιά του νοτισμένου χώματος και της ζάχαρης και η Καβάλα τη μυρωδιά της θάλασσας.

Και ανάμεσα σε αυτές τις μυρωδιές, αναδυόταν ένα έντονο, αρωματικό χαρμάνι πολιτισμών. Στις περιοχές εκεί, η πολυπολιτισμικότητα δεν είναι απλώς θεωρία, αλλά την βλέπεις να πραγματώνεται μπροστά στα μάτια σου, με έναν τρόπο πολύ ιδιαίτερο που περικλείει μέσα του όλη τη μακραίωνη ιστορία της περιοχής.

Αυτό είναι το δεύτερο μέρος ενός οδοιπορικού σε μια Ελλάδα λιγότερο γνωστή, αλλά εξίσου μαγευτική. Το ταξίδι στην Περιφέρεια Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης, στο οποίο μας προσκάλεσε ο Ελληνικός Οργανισμός Τουρισμού -και τον ευχαριστούμε πολύ- ξεκίνησε από τον ακριτικό Έβρο και συνεχίστηκε στην Κομοτηνή, στην Ξάνθη και στην Καβάλα. Σε έναν κόσμο όπου η ομορφιά ήταν συνεχής και εναλλασσόμενη· και σε κάθε βήμα μάς προ(σ)καλούσε να σταματήσουμε, για να τη θαυμάσουμε - σχεδόν με δέος.

Κομοτηνή, η πόλη των (πανέμορφων) αντιθέσεων

Το λεωφορείο μάς είχε αφήσει κοντά στην κεντρική πλατεία τής Αγίας Ειρήνης. Εκεί ορθώνεται ένα από τα πλέον αναγνωρίσιμα μνημεία της Κομοτηνής, το Ηρώο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, γνωστότερο ως «Σπαθί». Διασχίσαμε την πλατεία που εκείνη την ώρα έσφυζε από ζωή κι έπειτα «χαθήκαμε» στις αντιθέσεις τής πόλης. Περιδιαβαίνοντας, περάσαμε από τον Μητροπολιτικό Ναό Κοιμήσεως τής

Θεοτόκου -που βρίσκεται μέσα στα ερείπια του βυζαντινού Φρουρίου της Κομοτηνής και χρονολογείται από το 1800 - και λίγα μέτρα παρακάτω αντικρίσαμε το Εσκή Τζαμί, που χτίστηκε το 1609 ή κατ' άλλους το 1677-78. Ορθοδοξία, Βυζάντιο και Ισλάμ, σε απόσταση λίγων μόνο μέτρων.

[\(περισσότερα...\)](#)